GUDSBEGREBET I ISLAM

I Allahs Navn, den Nådige, den Barmhjertige.

Det er et kendt faktum, at ethvert sprog har et eller flere udtryk, som bruges i forbindelse med Gud og undertiden i forbindelse med mindre betydelige guddommeligheder. Dette er ikke tilfældet med "Allah". Allah er det personlige navn på den Ene Sande Gud. Intet andet kan hedde Allah. Ordet kan ikke bøjes i flertal eller køn. Dette viser ordets entydighed når det sammenlignes med ordet gud, som kan bøjes i flertal, guder eller bøjes i hunkøn, gudinde. Det er interessant at bemærke, at Allah er Guds personlige navn i aramæisk, Jesus' sprog og søstersprog til arabisk.

Den Ene Sande Gud er en afspejling af det enestående begreb som Islam forbinder med Gud. Intet er lig Allah den Almægtige skaber og opretholder af universet, og intet kan sammenlignes med Ham. Profeten Muhammad (Gfvmh) blev spurgt af sine samtidige om Allah; svaret kom direkte fra Allah selv i form af et kort kapitel i Koranen, som anses for at være essensen af Enheden eller monoteismens devise. Dette er kapitel 112, som lyder: "I Allahs navn, den Nådige, den Barmhjertige. Sig: Han er Allah, den Eneste. Allah den uafhængige, af hvem alt afhænger. Han avler ikke, ej heller er Han født. Og ingen er Hans lige.

" Visse ikke-muslimer påstår, at Gud i Islam er en hård og grusom Gud, som kræver at blive adlydt fuldt ud. Han er ikke kærlig og god. Intet kan være fjernere fra sandheden end denne påstand. Det er nok at vide, at med undtagelse af et kapitel, begynder ethvert af de 114 kapitler i Koranen med verset: "I Allahs navn, den Nådige den Barmhjertige." I en af profeten Muhammads (Gfvmh) udtalelser får vi fortalt, at "Allah er kærligere og venligere end en mor imod sit elskede barn.

" Men Gud er også retfærdig. Derfor må syndere og dem, der udøver ondt få deres del af straffen, og de retskafne deres del af Hans Gavmildhed og Gunst. Faktisk får Guds egenskab af Barmhjertighed fuld tilkendegivelse i Hans egenskab af Retfærdighed. Mennesker der lider gennem hele livet for Guds skyld, og mennesker der undertrykker og udnytter andre mennesker hele livet bør ikke få samme behandling fra deres Herre i det næste liv. At forvente den samme behandling for dem, vil være det samme som at benægte selve troen på

menneskets ansvarlighed i det Hinsides, og derved gøre drivkraften for et moralsk og retskaffent liv i denne verden virkningsløst. Det følgende Koranvers er meget tydeligt og ligetil i denne henseende: "Sandelig, for de retfærdige er der hos deres Herre salighedens Haver. Skulle vi stille dem, der underkaster sig lig med synderne? Hvad fejler Jer? Hvorledes dømmer I? (68:34-36)

Islam forbyder at beskrive Gud i hvilken som helst menneskelig skikkelse, eller at skildre Ham som foretrækkende bestemte personer eller nationer på basis af rigdom, magt eller race. Gud skabte alle mennesker som ligeværdige. De kan udmærke sig og vinde Hans gunst, men kun gennem retskaffenhed og fromhed.

Udtryk som "Gud hvilede sig på skabelsens syvende dag", "Gud kæmpede mod én af Sine stridsmænd", "Gud er en ondskabsfuld konspirator imod menneskeheden" eller at Gud er legemliggjort i noget menneske, anses for blasfemi udfra et islamisk synspunkt.

Brugen af Allah som Guds personlige navn er enestående, og en afspejling af den vægt, Islam lægger på renheden i troen på Gud, som er kernen af budskabet fra alle Guds budbringere. På grund af dette anser Islam, det at forbinde en hvilken som helst "guddommelighed" eller personlighed med Gud, for en dødelig synd, som Gud aldrig vil tilgive, selv om Han kan tilgive alle andre synder.

Skaberen må være af en anden natur end det skabte, for hvis Han er af samme natur som det skabte, ville Han være tidsbestemt, og ville derfor behøve en skaber. Følgelig er intet lig Ham. Hvis Skaberen ikke er tidsbestemt, så må Han være evig. Men hvis Han er evig, kan Han ikke være blevet skabt, og hvis intet forårsagede Hans tilblivelse, er der intet udenfor Ham selv, der forårsager Hans fortsatte eksistens, hvilket betyder, at Han må være selvtilstrækkelig. Og hvis Han ikke er afhængig af noget til Sin fortsatte beståen, så kan Hans eksistens ikke have nogen slutning. Skaberen er derfor evig og evindelig: "Han er den første og den sidste". Han er selvtilstrækkelig eller lever i Sig selv eller for at bruge et udtryk fra Koranen, Al-Qayyum. Skaberen skaber ikke kun for at skabe. Han bevarer også Sine skabninger og borttager dem, og Han er den endelige årsag til, hvad der end sker dem.

Gud er skaberen af alt. Han er alle tings Vogter. Nøglerne til himlene og jorden tilhører Ham. Der er intet væsen, som kryber på jorden, hvis underhold ikke hviler på Gud. Han kender dets leje og dets gemme.

Guds Egenskaber

Hvis Skaberen er evig og evindelig, så må Hans egenskaber også være evige og evindelige. Han bør hverken miste nogen egenskaber eller behøve at tilegne sig nye. Hans egenskaber er fuldkomne. Kan der være mere end én skaber med sådanne fuldkomne egenskaber? Kan der for eksempel være to fuldkomne magtfulde skabere? Et øjebliks betænkningstid vil vise, at det ikke er muligt. Koranen opsummerer dette emne i det følgende vers: Allah har ikke antaget Sig nogen søn, og der er ikke nogen gud sammen med Ham. Så ville enhver gud visselig have taget til sig, hvad Han selv havde skabt, og nogle af dem ville have besejret andre. Allah er fri for alle mangler, og højt hævet over, hvad de tilskriver Ham. (23:91).

Allahs Enhed

Koranen påminder os om falskheden af alle såkaldte "guder". Til tilbederne af menneskeskabte genstande spørger den: "Tilbeder I, hvad I selv har skabt eller har I taget andre til jer som beskyttere end Ham, selv sådanne, som ikke har magt til at beskytte sig selv." Til tilbederne af himmellegemerne citerer Koranen historien om Abraham: "Og da nu natten overdækkede ham, så han en stjerne. Han sagde: "Dette er min Herre." Men da den gik ned, sagde han: "Jeg elsker ikke dem der går ned." Og da månen strålede frem, sagde han: "Dette er min Herre." Men da den gik ned, sagde han: "Hvis min Herre ikke retleder mig, vil jeg visselig høre til de vildfarnes folk." Da han så solen stråle frem, sagde han: "Dette er min Herre. Denne er den største! Men da den gik ned, sagde han: "O mit folk, jeg siger mig fri af det, som I sætter op ved siden af den eneste Gud. Jeg har sandelig vendt mit ansigt i al oprigtighed til Ham, som har skabt himlene og jorden, og jeg er ikke en af afgudsdyrkerne. (6:76-78).

De troendes holdning

For at være muslim, dvs. at overgive sig selv til Allah, må man tro på Allahs Enhed, i betydningen af, at Han er den eneste Skaber, Beskytter, Forsyner o.s.v. Men denne tro - senere kaldt Tawhid Ar-Rububiyyah - er ikke nok. Mange af afgudsdyrkerne vidste og troede, at kun den højeste Gud kunne gøre alt dette. Men det var ikke nok til at kalde sig muslim. Til Tawhid Ar-Rububuyyah, må man tilføje tawhid al-uluhiyyah, dvs. at anerkende den kendsgerning, at det er Allah alene der fortjener at blive tilbedt, og på den måde afholde sig fra at tilbede et hvilket som helst andet væsen.

Når man har nået denne viden om den ene sande Gud, bør mennesket til stadighed tro på Allah, og bør ikke tillade noget eller nogen at få det til at benægte sandheden. Når troen træder ind i en persons hjerte, forårsager den visse åndelige tilstande, hvilket fører til bestemte handlinger. Disse åndelige tilstande og handlinger lagt sammen, er bevis på sand tro. Profeten Muhammed (Gfvmh) sagde: "Tro er det, som er solidt forankret i hjerterne og som viser sig gennem gerninger.

"Først blandt disse åndelige tilstande kommer følelsen af taknemmelighed mod Allah, som kan siges at være essensen i ibada (tilbedelse).

Taknemmelighedsfølelsen er så vigtig, at en vantro kaldes "kafir", hvilket betyder "en der benægter sandheden", og også "en der er utaknemmelig."

En troende elsker, og er taknemmelig mod Allah for de rige gaver Han skænker ham, men han er klar over det faktum, at hans gode gerninger, hvadenten de er af psykisk eller fysisk art er langt fra nok til at stå i rimelig forhold til de Guddommelige gunstbevisninger. Han er altid urolig for, at Gud skal straffe ham, her eller i det Hinsides. Af den grund frygter han Allah, overgiver sig til Ham og tjener Ham med stor ydmyghed. Man kan ikke være i sådan en sindstilstand uden at være opmærksom på Gud, så godt som altid. At huske på Gud er således troens drivkraft, uden hvilken den visner og dør hen.

Koranen prøver at fremme denne følelse af taknemmelighed, ved ofte at gentage Allahs egenskaber. Vi finder disse egenskaber nævnt sammen i de følgende vers i Koranen: Han er Allah: Der er ikke nogen gud uden Ham. Han kender det skjulte og det åbenbarede, og Han er den Nådige, den Barmhjertige. Han er Allah: Der er ingen gud uden Ham: Kongen, den Hellige, Den, der skaber fred og sundhed, Den, der giver sikkerhed, Beskytteren, den Almægtige, den Stærke, den Ophøjede. Hellig er Allah, fri for enhver mangel og højt hævet over det, de sætter ved siden af Ham. Han er Allah, Skaberen, Frembringeren, Den, der giver alle ting form. Ham tilkommer de skønneste og bedste navne. Alt, hvad der er i himlene og på jorden lovpriser Ham, og Han er den Almægtige, den Alviise. (59:22-24).

Allah - der er ingen gud undtagen Ham - den Levende, den Opretholdende, som ikke selv opretholdes. Slummer rammer Ham ikke, ej heller søvn. Ham tilhører, hvad der er i himlene og hvad der er på jorden. Hvem er den, der kan gå i forbøn hos Ham, undtagen med Hans billigelse? Han ved, hvad der er foran

dem, og hvad der er bag dem, og de omfatter intet af Hans viden, undtaget hvad Han vil. Hans trone omfatter himlene og jorden, og dens opretholdelse besværer Ham ikke, og Han er den Ophøjede, den Mægtige. (2:255).

O, I skriftens folk, overdriv ikke i jeres religion og sig intet om Allah undtagen sandheden. Messias, Jesus, Marias søn, var kun Allahs sendebud og opfyldelsen af Hans ord, som Han sendte til Maria, og en barmhjertighed fra Ham. Tro derfor på Allah og Hans sendebud og sig ikke: "Treenighed" afhold jer derfra, det vil være bedst for jer, thi Allah er kun En Gud. Ophøjet er Han og fri for enhver mangel, så at Han skulle have en søn. Ham tilhører alt, hvad der er i himlene, og alt, hvad der er på jorden. Og Allah er tilskrækkelig som beskytter. (4:171)